

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V.Ch.T., zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 07. 2016, č. j. CPR-12685-2/ČJ-2016-930310-V231,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Sokolov ze dne 30. 3. 2016, č. j. KRPK-20016-27/ČJ-2016-190022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, a byla stanovena doba 1 roku, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU.

V podané žalobě žalobce předně namítal, že byl na svých právech zkrácen přímo porušením svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jimž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti.

Primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu a prvoinstančního rozhodnutí samého spatřoval žalobce ve skutečnosti, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v § 3 správního řádu, který představuje základní vodítko pro postup správních orgánů při nalézání spravedlivého řešení v každém konkrétním případě. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, kterýmžto řízením je bezesporu i řízení o správním vyhoštění, k tomuto navíc přistupuje povinnost správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán podle žalobce důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěného účastníka řízení, ale již opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Mimo porušení výše uvedených ustanovení, došlo v této souvislosti i k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobce.

Žalobce byl přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce především poukazoval na fakt, že plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech jeho zajištění a důvodech nelegálnosti pobytu. Žalobce byl v dobré víře, pokud jde o jeho pobytové oprávnění, kdy měl podanou žádost o udělení víza strpění, přičemž jak sám vypověděl, nebyl si vědom skutečnosti, že by mu toto neumožňovalo setrvat na území. Účastník řízení si nebyl vědom nelegálnosti svého pobytu, o čemž svědčí i fakt, že se sám dostavil na pracoviště OAMP. V případě povědomí o nelegálním pobytu by žalobce jistě nechodil tam, kde ví, že bude zajištěn, pokud není oprávněn k pobytu. Žalobce byl v době, kdy bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění v dobré víře, že se na území ČR nachází v souladu se zákonem. Samozřejmě neznalost zákona neomlouvá, ale to není případ žalobce. Ten ví, že pobyt bez víza je v ČR nepřipustný. Žalobce byl přesvědčen o platnosti jeho víza, tudíž skutečně nekonal úmyslně v rozporu se zákonem. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění v tomto ohledu nepřiměřeným zásahem, i s ohledem na délku pobytu účastníka řízení na území České republiky. Je nutno vážít následky, které má uložení správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Správní orgán měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení pobytu. V tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním a problémy, které mu způsobí do budoucího života. Stejně tak délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu.

Žalobce rovněž konstatoval, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce, což je rovněž v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a rovněž tak příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Dle ustanovení 119a odst. 2 zákona platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ust. § 174a zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska nastíněná v § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak tímto celé hodnocení záležitosti končí a správní orgán se prakticky nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Provedené rozhodnutí je čistě formalistické, tak aby bylo uděláno za dost požadavku zákona, ale dané hodnocení nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Správní orgán však zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem a rovněž tak zaběhlou praxí. Takový postup pak zároveň porušuje ustanovení správního řádu, kterými je správní orgán při své činnosti vázán. Správní orgán prvního stupně čistě vyjmenoval okolnosti, které je nutné při řízení o správním vyhoštění vážit, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom v případě vyhoštění žalobce z území ČR je prakticky nemyslitelný jeho návrat, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů, je prakticky vyloučené, že by byl žalobci zde umožněn pobyt. Pokud jde o zásah do soukromého života, je nutno konstatovat, že správní orgány v podstatě nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude mít vliv na život žalobce. Je však potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive, že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom právě tento argument používá odvolací orgán ke zdůvodnění přiměřenosti daného rozhodnutí, tedy že na území domovského státu žije rodina účastníka řízení. Tuto svou rodinu však účastník řízení díky práci na území ČR vyživoval. I v tomto směru je pak nutno přistupovat k otázce přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu účastníka řízení, kdy samo zázemí na území domovského státu a absence rodinných příslušníků na území ČR nemůže bez dalšího znamenat, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže být nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán prvního stupně v podstatě neprovádí hodnocení žádné. Na takové rozhodnutí je pak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, když není řádně zjišťován skutkový stav, nýbrž prostě konstatováno rodinné zázemí na území domovského státu, což však není dostatečný důvod pro odmítnutí nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, to celé s ohledem na délku žalobcova pobytu na území republiky. Žalobce rovněž k tomuto bodu poukazuje na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, která v čl. 8 zaručuje každému právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Nepochybně pak není bez významu připomenout i judikaturu NSS, která

staví na základu, že v případě nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života je toto absolutní překážkou pro uložení správního vyhoštění (např. rozsudek č. j. 1 As 38/2007 – 80.)

Žalobce považoval za podstatné rovněž argumentovat ve vztahu k délce lhůty, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Správní orgán stanovil lhůtu v délce 1 roku, přičemž tuto považuje za přiměřenou zejména s ohledem na délku pobytu žalobce na území bez platného pobytového oprávnění. Správní orgány obou stupňů přitom délku, v níž bylo správní vyhoštění účastníku řízení uloženo, nijak neodůvodňují, kdy délka jednoho roku je skoro paušálně udělována při správním vyhoštění v situacích, kdy si správní orgány nejsou jisti, jakou dobu zvolit, a tato délka je paušálně odůvodněna odkazem na spodní hranici, v níž je správní vyhoštění uloženo.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti byl žalobce přesvědčen, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci, nedbaly základních zásad své činnosti a poškodily zájmy žalobce, což ve svém souhrnu zakládá nezákonnost vydaného rozhodnutí.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný setrval na argumentech uvedených v napadeném rozhodnutí. Dále konstatoval, že v souvislosti s námitkou žalobce týkající se údajného opomnění zjišťovat i okolnosti svědčící v jeho prospěch, odkazuje na citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 142/2012-21, ve které je uvedeno: „*ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (ex offio), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena.*“ Žalovaný konstatoval, že žalobce byl ode dne 4. 4. 2016 v řízení o správním vyhoštění zastupován právním zástupcem advokátem Mgr. Vratislavem Polkou, jehož prostřednictvím bylo podáno odvolání a doplnění odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný měl tak za to, že v případě reálných a existujících okolností svědčících ve prospěch žalobce, mohl tak svá tvrzení uvést a prokázat v průběhu vedeného odvolacího řízení. Vzhledem k tomu, že taková situace nenastala, mohl odvolací orgán, tj. žalovaný, rozhodnout pouze na základě již zjištěných a prokázaných skutečností. Dále žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že účastník řízení si byl zcela vědom svého neoprávněného pobytu na území poté, kdy mu byla dne 3. 12. 2015 zamítnuta žádost o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, která jej k pobytu na území neopravňovala. Žalovaný je srozuměn s tím, že tvrzení žalobce, že v době vedeného řízení o jeho žádosti o udělení víza za účelem strpění pobytu žil v dobré víře, že na území pobývá oprávněně, nelze jednoznačně vyvrátit, však od doby o zamítnutí citované žádosti, tj.

ode dne 3. 12. 2015 již zcela vědomě až do dne 7. 3. 2016, pobýval na území bez platného víza, neboť jak sám uvedl do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, od té doby již žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil, tj. do dne 7. 3. 2016 se nepokusil žádným způsobem svůj další pobyt na území České republiky legalizovat. Neučinil žádné kroky k tomu, aby mohl z České republiky vycestovat v souladu se zákonem. Dále je žalovaný toho názoru, že se ve svém rozhodnutí náležitě zabýval posuzováním a zohledněním zjištěných skutkových okolností vyplývajících z ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. v návaznosti na ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že veřejný zájem na tom, aby cizinci pobývali na území České republiky za splnění zákonem daných podmínek, v tomto konkrétním případě, převýšil nad zájmem účastníka řízení na ochraně jeho soukromého nebo rodinného života. Žalovaný dále konstatoval, že správní orgán nemohl neoprávněný pobyt žalobce řešit jinou variantou, než vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť mírnější varianta použita již byla, tj. vydání výjezdního příkazu žalobci na dobu od 21. 9. 2015 do 19. 11. 2015, avšak tuto žalobce nevyužil a na základě výjezdního příkazu z území nevycestoval. Nad rámec uvedeného měl žalovaný za to, že vzhledem k obsahu spisového materiálu nelze v případě žalobce zcela vyloučit účelovost jednání spočívající v obcházení zákona, plynoucí z podané žádosti o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, právě v předposlední den platnosti tohoto výjezdního příkazu, tj. dne 18. 11. 2015. K délce stanovené doby správního vyhoštění 1 roku, po kterou nemá být žalobci umožněn vstup na území členských států Evropské unie, žalovaný uvedl, že tato byla odůvodněna správním orgánem I. stupně v jeho rozhodnutí ze dne 30. 3. 2016, na str. 5. třetím a čtvrtém odstavci. Vzhledem ke skutečnosti, že uvedená délka doby správního vyhoštění nebyla odvoláním napadena, žalovaný se touto ve svém rozhodnutí podrobněji nezabýval, neboť dle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, kdy správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalovaný měl za to, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu a ze své strany neshledal žádné porušení žalobcem citovaných zákonných ustanovení.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí **správního spisu** je úřední záznam ze dne 7. 3. 2016, č. j. KRPK-20016-1/ČJ-2016-190022, z něhož vyplývá, že téhož dne byl žalobce předán pracovníky Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky hlídce policie ČR z důvodu neoprávněného pobytu. Dále je součástí správního spisu rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 5. 2015, č. j. MV-45678-3/SO/sen-2015, které nabylo právní moci dne 26. 5. 2015, a jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, OAMP ze dne 9. 2. 2015, č. j. OAM-43791-11/DP-2014, na jehož základě byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Dne 21. 12. 2015 bylo žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeno podání „*Informace o důvodech neudělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území*“, v němž Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žádost žalobce o vízum nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území se podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců neuděluje, neboť žalobce nesplňuje podmínky trestní zachovalosti podle § 174 zákona

o pobytu cizinců a stejně tak žalobci nebylo uděleno vízum nad 90 dnů za účelem strpění na území podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se nepodařilo i přes vyhodnocení předložených dokladů ověřit existenci důvodů pro udělení víza podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z úředního záznamu o provedení bezpečnostní prověrky ze dne 7. 3. 2016, č. j. KRPK-20016-3/ČJ-2016-190022 bylo zjištěno, že žalobce není držitelem víza, které by ho opravňovalo k pobytu na území členských států schengenské spolupráce. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 7. 3. 2016, č. j. KRPK-20016-12/ČJ-2016-190022 žalovaný nejprve uvedl, že vychází z následujících zjištění: Kontrolou cestovního dokladu provedenou dne 7. 3. 2016 bylo zjištěno, že v něm není vyznačeno vízum, povolení k pobytu, ani jiný úřední záznam opravňující žalobce k pobytu na území ČR. Současně žalobce není schopen předložit žádné jiné doklady, které by odůvodňovaly závěr, že pobyt žalobce na území ČR je oprávněný. Dále na základě písemných dokladů, které správnímu orgánu předal Odbor azylové a migrační politiky Karlovy Vary je zřejmé, že žalobci bylo dne 9. 2. 2015 rozhodnutím Ministerstva vnitra, OAMP, č. j. OAM-43791-11/DP-2014 zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Následně žalobce dne 27. 2. 2015 podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo dne 25. 5. 2015 zamítnuto. Dne 21. 9. 2015 byl žalobci vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti od 21. 9. 2015 do 19. 11. 2015. V době platnosti tohoto výjezdního příkazu žalobce podal dne 18. 11. 2015 žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, která byla zamítnuta dne 3. 12. 2015 s nabytím právní moci dne 21. 12. 2015. Od ukončení platnosti výjezdního příkazu žalobce ode dne 20. 11. 2015 až do dne 7. 3. 2016 pobýval na území ČR bez platného víza a bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce k těmto zjištěním správního orgánu uvedl, že jsou v souladu se skutečným stavem věci. Dále konstatoval, že poté, co mu byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, zůstal doma a pomáhal kamarádům. Měl dlouhodobé zdravotní problémy a od roku 2013 dojížděl do Prahy za vietnamským doktorem, protože neumí česky. Poté v listopadu 2015 jel do Chomutova za MUDr. E.H. Doklady chtěl následně dodat. V nemocnici hospitalizován nebyl. Uvedl, že chce zůstat v ČR, jsou tu k dispozici dobré léky a on by se chtěl vyléčit. K otázkám správního orgánu odpověděl, že dne 18. 11. 2015 si požádal o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Že na základě podání této žádosti nemohl pobývat na území ČR, nevěděl. Na úřadu mu sdělili, že když ho bude kontrolovat policie má jim ukázat potvrzení o podání žádosti. Advokátka mu poradila, aby k legalizaci svého pobytu podal další žádost. S veškerými žádostmi žalobce mu pomáhal jeho kamarád, který se nacházel ve Vietnamu a on chtěl počkat na něj, aby mu opět pomohl s podáním další žádosti. Jiné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil. K otázce správního orgánu uvedl, že do dnešního dne se nepokusil žádným zákonným způsobem svůj další pobyt na území legalizovat a neučinil žádné kroky k tomu, aby mohl z ČR vycestovat souladu se zákonem. Sdělil, že na území ČR má bratra a zbytek jeho rodiny má ve Vietnamu. Nemá rodinné příslušníky, kteří by měli v ČR povolen trvalý pobyt. Jeho rodina žije mimo území ČR. Žalobci nebyly známy žádné překážky, které by z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro jeho politické přesvědčení bránily návratu do země, jejímž je občanem. Neznal žádné důvody, které by mu bránily ve vycestování z území ČR. Dne 8. 3. 2016 vyzval správní orgán žalobce k doložení podkladů pro vydání rozhodnutí, resp. jej vyzval k doložení podkladů nutných k posouzení jeho vyjádření, že po zamítnutí žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu dne 3. 12. 2015 byl jeho stav natolik závažný, že mu neumožnil legalizovat

jeho neoprávněný pobyt a nacházel se ve stavu vylučujícím jeho vycestování. Žalobce se dne 23. 3. 2016 dostavil ke správnímu orgánu a doložil 4 listy lékařských zpráv, o čemž byl pořízen úřední záznam ze dne 23. 3. 2016, č. j. KRPK -20016-23/ČJ-2016-190022. V lékařských zprávách ze dne 3. 6. 2013, 21. 10. 2015, 9. 11. 2015 a 10. 2. 2016 je uvedeno, že žalobce trpí astmatem, a ve dnech 9. 11. 2015 a 10. 2. 2016 trpěl závratěmi a bolestmi hlavy. Dne 30. 3. 2016 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a uvedl, že nebude podávat další návrhy na doplnění a nevyužije možnosti se k podkladům vyjádřit.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že odvolací námitky shledal jako nedůvodné, neboť správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s § 3, § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné doklady. Správní vyhoštění z území ČR a doba 1 roku, po kterou nelze účastníku řízení umožnit vstup na území členských států EU, se po zhodnocení důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocením společenské nebezpečnosti jednání žalobce, pohnutek a míry zavinění jeho osoby, jeví jako přiměřené opatření. Dle žalovaného byla povaha a pevnost vztahů žalobce náležitě zjištěna a odůvodněna v prvoinstančním rozhodnutí. Jak žalobce sám uvedl, na území ČR bydlí jen jeho bratr, se kterým se stýká a ve své domovské zemi žije jeho manželka a dvě dcera. Ze spisového materiálu je také zřejmé, že svou zemi často navštěvoval v roce 2011 a 2013, tedy nelze dojít k závěru, že by byl jeho kontakt s domovskou zemí zásadním způsobem přerušen a měl být nepřiměřeným dopadem do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalovaný byl srozuměn s tím, že správní vyhoštění představuje určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém jednotlivém případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Žaloba není důvodná.

Soud shledal neopodstatněnu námitku žalobce, že prvoinstančním správním orgánem nebyl náležitě zjištěn stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, nebyly zjištěny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce podle § 50 odst. 3 správního řádu a došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán I. stupně nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu.

Dle náhledu soudu stav věci byl v daném případě zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce na území ČR vstoupil dne 26. 1. 2006 a pobýval zde na základě víza k pobytu nad 90 dnů a následně od 12. 12. 2006 na základě povolení k dlouhodobému pobytu, jež mu nebylo rozhodnutím Ministerstva vnitra, OAMP ze dne 9. 2. 2015 prodlouženo, neboť byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 29. 4. 2013, sp. zn. 13 T/92/2013 za spáchání úmyslného trestného činu zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3 zákona č. 49/2009Sb., za což mu byl uložen trest odnětí svobody na 1 rok s podmíněným odkladem na zkušební dobu 3 let. Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 2. 2015 si žalobce podal

odvolání, které bylo Komisí pro rozhodování ve věcech cizinců rozhodnutím ze dne 25. 5. 2015 zamítnuto. S ohledem na to byl žalobci udělen 11. 6. 2015 překlenovací štítek a byl mu vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti od 21. 9. 2015 do 19. 11. 2015. V tomto období ovšem žalobce nevcestoval a v předposlední den lhůty k vycestování si podal žádost o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění na území ČR, která byla zamítnuta dne 3. 12. 2015. Vzhledem k tomu, že s žádostí podanou žalobcem dne 18. 11. 2016 nebyla spojena tzv. fikce trvajících pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, pobýval žalobce ode dne 20. 11. 2015 až do dne 7. 3. 2016, kdy byl zadržen hlídkou policie ČR, na území ČR bez platného víza a bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně nesporně uvedl, že zjištění správního orgánu, pouze se bránil tím, že nevěděl, že nemohl pobývat na území ČR na základě žádosti ze dne 18. 11. 2015. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 09. 2013, čj. 8 As 119/2012 - 32 kde je uvedeno, že „*Nikoli každé podání žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zakládá možnost legálně setrvat na území. Domněnka, že nebylo-li o uvedené žádosti rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti (§ 60 odst. 7 téhož zákona), se uplatní pouze tehdy, pokud je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu. Pokud žádost podává cizinec, který pobývá na území České republiky na základě výjezdního příkazu, tato domněnka se neuplatní.*“. S ohledem na to má soud, stejně tak jako správní orgány obou stupňů, za prokázané a za dostatečně zjištěné ve smyslu § 3 správního řádu, že žalobce v období od 20. 11. 2015 do 7. 3. 2016 pobýval na území ČR bez víza nebo pobytového oprávnění.

Správní orgán I. stupně při svém rozhodování neporušil ani § 50 odst. 3 správního řádu, neboť zjišťoval veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Správní orgán především vycházel z cestovního dokladu žalobce č. N1244458, v němž nebylo vyznačeno vízum ani povolení k pobytu, dále z lustrací dostupných informačních systémů, provedené bezpečnostní prověrky. Zabýval se i tím, zda žalobce byl schopen vycestovat v posuzovaném období s ohledem na svůj namítaný zdravotní stav. Soud opětovně poukazuje na skutečnost, že sám žalobce se se všemi zjištěními správního orgánu ztotožnil a nenavrhoval např. doplnění dokazování. Soud má tak za to, že správní orgán podnikl veškeré možné kroky ke zjištění skutečností svědčících ve prospěch i v neprospěch žalobce.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že je napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření, a to jak vzhledem k jeho formě, tak k samotné délce. V této souvislosti žalobce poukazoval především na skutečnost, že si nebyl vědom svého nelegálního pobytu v době, kdy měl podanou žádost o vízum za účelem strpění. Podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území ČR pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 téhož zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. V daném případě, jak bylo již shora

popsáno, žalobci nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR a s ohledem na to mu byl vydán výjezdní příkaz s platností od 21. 9. 2015 do 19. 11. 2015, kdy si žalobce den před skončením platnosti výjezdního příkazu podal žádost o udělení víza za účelem strpění. Soud opětovně uvádí, že tato žádost není spojená s fikcí pobytu podle § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, neboť tzv. fikce pobytu je možná pouze na základě žádosti podané podle § 33 odst. 1 písm. c) téhož zákon, a s podmínkou platného oprávnění k pobytu na území ČR v době podání žádosti. Tímto ovšem žalobce nedisponoval. Soud souhlasí s tvrzením žalovaného, že fikci pobytu nezakládá podání žádosti podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v době platnosti výjezdního příkazu. S ohledem na to se tedy žalobce nacházel na území ČR bez platného pobytového oprávnění již od 20. 11. 2015. Tvrzení žalobce, že si, v období od podání žádosti o vízum za účelem strpění, toho nebyl vědom, nic nemění na skutečnosti, že pobýval na území ČR bez pobytového oprávnění i ve chvíli, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o neudělení víza za účelem strpění, tedy od 21. 12. 2015 další 3 měsíce, kdy jak sám uvedl ve svém vyjádření do protokolu dne 7. 3. 2016, od této doby žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území neuskutečnil. Žalobce tak neučinil žádné kroky k tomu, aby vycestoval z území ČR v souladu se zákonem, a to ani v době platnosti jeho výjezdního příkazu a ani v době, kdy již musel nadevší pochybnost vědět, že nemá žádné pobytové oprávnění na území ČR, tedy minimálně od 21. 12. 2015. Soud má za to, že žalobce naplnil podmínky po udělení správního vyhoštění, neboť na území ČR pobýval bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, kdy o tomto musel vědět a konal tak úmyslně v rozporu se zákonem.

K tvrzení žalobce, že správní orgán měl zvolit mírnější variantu a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území ČR, soud uvádí, že žalobci byla správními orgány poskytnuta možnost opuštění území ČR dobrovolně, a to v období platnosti výjezdního příkazu. I kdyby, jak tvrdí žalobce, měl za to, že po dobu vyřizování jeho žádosti o vízum za účelem strpění se zde nachází legálně, měl od 21. 12. 2015, kdy bylo pravomocně skončeno řízení o této žádosti necelé 3 měsíce na to, aby opustil území ČR zcela dobrovolně.

S ohledem na shora uvedené má soud za to, že žalobci bylo správní vyhoštění uloženo zcela v souladu se zákonem a správní orgány při svém rozhodování neporušily zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobci tak byla uložená zcela přiměřená forma opatření.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce o nepřiměřenosti délky správního vyhoštění. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky. Doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (tzv. *re-entry ban*) tak podle § 119 zákona o pobytu cizinců s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku cizincem a skutkové okolnosti konkrétního případu vyjadřuje dobu, po niž je cizinci znemožněn zpětný návrat na území členských států Evropské unie s ohledem na jednání cizince, kterého se v minulosti dopustil a jeho nebezpečnost pro společnost. V souladu s čl. 11 odst. 2 návratové směrnice by délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, měla být stanovena po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu. V daném případě, správní orgán uložil žalobci dobu zákazu vstupu v trvání 1 roku, tedy přesně v jedné třetině sazby. S ohledem na

to, že žalobce pobýval na území ČR nelegálně po dobu 4 měsíců, se jeví soudu doba uložená žalovaným jako zcela přiměřená.

Není pravdou, že by správní orgány obou stupňů délku dobu, po kterou nebude žalobce moci vstoupit na území členských států Evropské unie, neodůvodnily. Správní orgán I. stupně se zdůvodnění stanovení délky této doby věnoval ve třetím odstavci na straně pět svého rozhodnutí, kde uvedl, že při svém rozhodování vyšel zejména z délky neoprávněného pobytu žalobce, závažnosti protiprávního jednání a ze skutečnosti, že jednání žalobce lze charakterizovat jako nepřipustné a zejména neoprávněné zasahování do výkonu státní správy na úseku pobytu cizinců. Dále přihlédl k tomu, že žalobce neučinil žádná relevantní opatření směřující k legalizaci svého pobytu na území, resp. pro vycestování z území. Žalovaný se s takovýmto zdůvodněním ztotožnil.

Neopodstatněnou soud shledal i námitku žalobce, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života.

K tomu soud konstatuje, že správní orgány obou stupňů správně vážily na straně jedné zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který žalobce svým jednáním ohrožoval, a na straně druhé zásah do jeho soukromého či rodinného života, jenž by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí, a dospěly k závěru, že v daném případě vyhoštění žalobce z území členských států EU na omezenou dobu není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života.

S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje a má za to, že žalovaný osobní zájmy žalobce zohlednil dostatečně, přičemž neopomněl hodnotit jeho věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenskou a kulturní integraci a intenzitu vazeb na zemi původu.

Jako nedůvodnou vyhodnotil soud žalobní námitku, že správní orgány neodůvodnily svá rozhodnutí z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života. Správní orgán prvního stupně při svém hodnocení dopadů svého rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce nezůstal pouze u výčtu hledisek pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o vyhoštění cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců, když uvedl, že zdravotní stav cizince není natolik závažný, aby bránil ve vycestování. Shledal, že rodinné a ekonomické vazby žalobce na území ČR nemá a s ohledem na to, že žalobce nemá v ČR rodinné, sociální a ekonomické vazby, nelze jej považovat za cizince, který je kulturně a společensky integrován. I žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval zásahem vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, kdy se nejprve podrobně zabýval věkem a zdravotním stavem žalobce, povahou a pevností rodinných vazeb žalobce na území ČR i v zemi jeho původu, ekonomickými poměry, společenskými a kulturními vazbami, intenzitou vazeb ke státu jeho původu. Soud přisvědčil argumentaci žalovaného, že vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Soud se dále ztotožnil i s tvrzením, že na základě zjištěných skutečností vyplývajících ze spisového materiálu, lze dojít k závěru, že zde převyšuje veřejný zájem na tom, aby žalobce pobýval na území ČR za splnění zákonem daných podmínek, nad zájmem žalobce na ochraně jeho soukromého a rodinného života.

Zásah do soukromého a rodinného života žalobce způsobený jeho vyhoštěním by musel mít určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V nyní projednávané věci je možné na základě zjištěných skutkových okolností konstatovat, že žalobce má na území ČR pouze bratra a tato rodinná vazba stěžovatele však není nezbytně vázána na území ČR. Naopak jeho manželka s jeho dvěma dcerami žijí ve Vietnamu. Vyhoštění cizince tak nemůže mít za následek nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatele, neboť mu nebude znemožněno své rodinné vazby uchovat. Nelze tak dospět k závěru, že by zájem žalobce na ochraně jeho rodinného a soukromého života převážil nad veřejným zájmem na vyhoštění cizince.

S ohledem na shora uvedené má soud za to, že odůvodnění správních orgánů obou stupňů ve vztahu k zásahu předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jsou důvodná a přezkoumatelná.

K poukazu žalobce na judikaturu NSS, která staví na základu, že v případě nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života je toto absolutní překážkou pro uložení správního vyhoštění, soud konstatuje, že souhlasí s tím, že vždy je zakázáno vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, ovšem v daném případě tomu tak není, neboť vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo do těchto práv žalobce nijak zasaženo.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování uvažil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a uvažila všechny podmínky pro správní vyhoštění žalobce podle národních předpisů i aktuální judikatury. Zhodnotil všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 19. září 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

samosoudkyně